

ΤΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΣ ΤΑ ΜΑΓΙΑ

Μεγάλο θάμμα ἔγεινε, εἰς ὅλην τὴν γειτονιά— καὶ εἰς ὅλο τὸ χωριὸ μάλιστα— ἓνα Σάββατον πρωΐ, καθὼς ἐπῆγεν ἡ νεαρὰ δασκάλισσα, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ τὴν μικρὴν ὑπασπιστίαν τῆς, τὸ Οὐρασιώ, τὸ θυγάτριον τοῦ Παναγῆ τοῦ Κυρανδώνη, διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρταν τοῦ Σχολείου· ἡ μικρὴ ὑπασπίστρια ἐπροπορεύετο κρατοῦσα ἓνα κομπὸν κοντί, καὶ δύο τυλιγμένα ἐργόχειρα, ἔκαμνε χαριτωμένους μορφασμοὺς ὡς ἀτενίσματα, εἶχε τὴν ξανθὴν πλεξίδα τῆς λοξὰ πρὸς τὸ ἓνα αὐτί, κ' ἦτο ὅλη μειδίαμα καὶ χάρις, ὥστε ἡ μὲν μυτίτσα τῆς ἐγίνετο πλακαρὴ καὶ σχεδὸν ἐξηλείφετο, ἀπὸ τοὺς δύο μορφασμοὺς καὶ τ' αὐλακάκια τὰ σχηματιζόμενα ἐκατέρωθεν, ἀπὸ τὸ περὺγιον τῆς ρινὸς ἕως τὰ κάτω βλέφαρα, καὶ τὰ ματάκια τῆς μισοκλεισμένα ἐτόξευαν ὑγρὸν σπινθῆρα· ἡ δασκάλισσα, χλωμή, μὲ παιδικὸν πρόσωπον, λευκοφορεμένη, καθὼς καὶ ἡ μικρὴ συνοδὸς τῆς, ἀναδεδεμένη τὸν στέφανον τῆς πλουσίας κόμης τῆς, ἄμεμπτος εἰς τὰ τῆς μόδας· ἀλήθεια, τὰ κορίτσια τοῦ Σχολείου, εἶχαν μάθῃ καλοὺς πολιτισμένους τρόπους ἀπ' αὐτὲς τῆς δασκάλης· ἐμάθαιναν γράμματα καὶ χειροτεχνήματα, ἔκαμνον ὡς καὶ γυμναστικὴν, ἔν-δύο-τρία, εἰς τὸ προπύλαιον τοῦ Σχολείου· ἡ κόρη τοῦ Ντάκου εἶχε μάθῃ πῶς νὰ χτενίζῃ τὰ ἀχυρόχροα μαλλιά τῆς, ξέπλεκα, ἀπλωμένα ἐπὶ τῶν νώτων, μέχρι τῆς μέσης, λευκοφοροῦσα ὡσὰν ἀνεράϊδα τοῦ βουνοῦ· ἡ παιδίσκη τοῦ Σταῖου καὶ τοῦ Λεγαντῆ εἶχον μάθῃ *μπλέ μαρέν*, καὶ *καρρέ*, ἀκόμη καὶ *τρανσπαράν*· καὶ τὸ θυγάτριόν τοῦ Σταμάτη τοῦ Μπλατσίνη εἶχε μάθῃ εἰς ἓνα μονότονον ἀχρωμάτιστον ἦχον διάφορα ἀνόητα τραγουδάκια· ὅσον ἀφορᾷ τὴν ξανθὴν πλεξίδα λοξὴν πρὸς τὸ αὐτί, ὅλαι σχεδὸν αἱ μαθήτριά τιν' εἶχον ἀναπετάσει ἐσχάτως· ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ἀπ' ἐκεῖνο τὸ αὐτὶ ἐβγήκε τὸ μυαλὸ τῆς

δασκάλας καὶ τῶν κοριτσιῶν, ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ἐξητμήσθη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, διὰ μέσου τῶν ριζῶν ἐκάστης τριχός, καὶ ἄλλοι ἔλεγον ὅτι εἶχε φύγῃ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὀροφὴν τοῦ Σχολείου· πλὴν ταῦτα ἦσαν λόγια τῶν γραϊδίων τῆς γειτονιάς, τῶν γλωσσαλγῶν, ὅπου μεταχειρίζονται τὴν ρόκαν μόνον ὡς συνόδευμα τῶν κινήσεων τῆς γλώσσας, ἢ ἔχουν τὴν κακολογίαν οἰοῦναι ὡς κέλευσμα πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ κόπου τῆς ρόκας. Ὁ κόσμος θὰ ἐξακολουθῇ πάντοτε νὰ βαδίζῃ ἐμπρός, πότε κούτσα-κούτσα, πότε σήκω-πέσε· μὲ σκιρτήματα μονοπόδαρα, μὲ σκοντάμματα, ἢ μὲ βήματα καρκίνου· καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ὅσοι ἐγήρασαν, κ' ἐκουράσθησαν, καὶ δὲν δύνανται νὰ παρακολουθήσουν· εἰς ὅσους «ἐπαλαιώθησαν, καὶ ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τριβῶν αὐτῶν.»

* *

Λοιπὸν ἐκείνην τὴν πρωΐαν Σαββάτου, περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου, καθὼς ἠνοιχθῇ ἡ πόρτα, καὶ εἰσῆλθῃ ἡ Εὐανθία, ἡ νεαρὰ δασκάλισσα, δὲν ἐπέρασαν δύο λεπτά, καὶ ἡ μικρὴ ἀκόλουθός τῆς, τὸ Οὐρασιώ, ἀφῆκε βαθεῖαν κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Κυρία! κυρία!

— Τὶ εἶνε;

— Ἰδέτ' ἐδῶ!... ἔλα νὰ ἰδῇς.

Ἡ νεᾶνις ἔκαμε τρία βήματα πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὴν ἐκάλει ἡ παιδίσκη. Δίπλα εἰς τὴν μεγάλην τράπεζαν τῆς δασκαλοκαθέδρας, ὅπου ἀπετίθεντο συνήθως οἱ ἔλεγχοι καὶ κατὰ-λογοι, ὡς καὶ τὰ τετράδια τῶν μαθητριῶν, ἐπὶ τοῦ μικροῦ τραπέζιου τοῦ χρησιμεύοντος διὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐξάσκησιν τῶν χειροτεχνημάτων, ἐκείντο φύρδην μίγδην μερικὰ ἀντικείμενα ξένα ὅλως πρὸς τὸ Σχολεῖον, τὰ ὁποῖα ἦτο ὅλως ἄπορον πῶς εὐρέθησαν ἐκεῖ. Ἐν πρώτοις χόρτα τινὰ καὶ ἄγρια ἄνθη, πα-

παρούνες και σταχυοειδή, λυσοχόρταρα, μαϊόχορτα, και ὀλίγαι κλωσταὶ καννάβιναι και ἐκ καρβοσχοίνου, μακραι τρίχες γυναικίαι μαῦραι, ἄλλαι τρίχες φοράδας κόκκινες, μικρὰ κόκκαλα ἀπὸ τοῦ Κοιμητηρίου, και τέλος ἐν κρανίον ἀνθρώπινον. Τί ἦσαν ὅλ' αὐτά; και τί ἤθελαν ἐκεῖ; Βεβαίως μάγια· ἐχθροὶ τὰ εἶχαν ρίξει τῆς δασκάλας.

Τῆς μικρᾶς παιδίσκης ἐξηλήφθη ὁ μορφασμός της, τὸ χαμόγελόν της ἔσβυσε, και ἡ μυτίσα της ἡ πλακαρὴ ἐσχηματίσθη εἰς προεξοχήν. Ἡ νεαρὰ δασκάλισσα ἐγέλασε. Δὲν εἰσφαίνεται νὰ πιστεῦῃ τὰ μάγια.

Ἡ Οὐρανιώ συνέπλεξε τὰς χεῖρας ἐν ἀδημονίᾳ.

— Μάγια σᾶς κάμανε, κυρία, μάγια!..

— Δὲν εἶνε τίποτε, Οὐρανία· μᾶζωξέ τα νὰ τὰ πετάξῃς ἔξω.

— Ἐγώ, κυρία, νὰ τὰ πιάσω μὲ τὰ χεράκια μου!;

— Κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, διέταξεν ἐν ἀνυπομονησίᾳ ἡ δασκάλισσα· δὲν εἶνε τίποτε... πρὶν ἔλθῃ κ' ἡ ἄλλη, και τὰ ἰδῇ· και τότε τὸ μικρὸ γίνεται μεγάλο.

Ἐτι λαλούσης αὐτῆς, εἰσῆλθεν ἡ Εὐθαλία, ἡ δευτέρα δασκάλισσα, συνοδευομένη και ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ἦτο στρογγυλοτέρα ὀλίγον τὸ ἀνάστημα, ὅπως ἡ ἄλλη ἦτο λιγνὴ, παχουλὴ, ὅσον ἰσχνὴ ἐκεῖνη, μὲ παιδικὸν πρόσωπον, ὅπως ἡ πρώτη, ὀλιγότερον κομψή, ἄλλὰ συμπαθῆς τὴν ἔκφρασιν. Εἶχεν ἔλθῃ ἐφέτος πρῶτην φορὰν εἰς τὸν τόπον, καθὼς εἶχε λάβῃ τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀρσάκειον, ὅπου ὅλαι ὡς γνωστὸν ἀριστεύουν· ἐνῶ ἡ πρώτη ἦγε τὸν τρίτον χρόνον ἀπὸ τοῦ διωρισμοῦ της. Ἡ Εὐθαλία ἠκολοθεῖτο ἀπὸ τὴν μητέρα της· ἦτο αὕτη καλὴ γερόντισσα, εὐσεβής, καταγομένη ἀπὸ τὴν γείτονα νῆσον, και ἐλέγετο ὅτι ἦτο ἐκ μᾶς τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς πατρίδος της.

Διευθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς δασκαλοκαθέδρας, πρὸς τὸ ἐσώτερον δυτικὸν πλάτος τοῦ ἰσογείου, ἀπὸ τὴν θύραν τὴν νοτιανατολικήν. Ἡ Εὐανθία, ὡς τὰς εἶδεν, ἔρριψε βλέμμα ἀνήσυχον πρὸς τὰ μαγικὰ ἀντικείμενα, ὅπου δὲν ἦτο καιρὸς πλέον νὰ τὰ κρύψῃ ἢ νὰ τὰ κάμῃ ἄφαντα, και ἐν σπουδῇ,

προχείρως ἀνεσήκωσε τὸ ἴδιον τραπεζομάνδηλον, και μὲ αὐτὸ ἐδοκίμασε νὰ τὰ σκεπάσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἔφθανεν ἡ ποδιὰ τοῦ ὀθονίου διὰ νὰ συγκαλύψῃ ὅλα τὰ μαγικά, καθὼς ἔκειντο σκόρπια ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης, ὅθεν βιαίως ἐτράβηξε τὸ τραπεζομάνδηλον πρὸς τὸ μέρος της, διὰ νὰ κάμῃ μακροτέραν τὴν κρεμαμένην ἄκραν· πλὴν τότε ἔγεινε μικρὸς θόρυβος, τὰ σκληρὰ ἀντικείμενα ἐκρότησαν, και δύο πεθαμμένα κόκκαλα σπρωχθέντα ἀποτόμους, ἔπесαν μετὰ κρότου εἰς τὸ σανίδινον πάτωμα.

Ἡ Εὐανθία ἐμόρφασεν ὀργίλως, θυμωμένη κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ της· ἀφῆκε μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ὡς ν' ἀνεκάλυπεν αἴφνης ἐν πράγμα, τὸ ὅποιον ἦτον ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια της, και ὅμως δὲν τὸ ἔβλεπεν ἔως τότε· και ταχεῖα, ἔλυσεν ἑξόπισθεν τὴν ἰδίαν λευκὴν ποδιάν της, και τὴν ἐφήπλωσεν ἐπὶ τοῦ τραπεζίου.

Ἡ Εὐθαλία και ἡ γερόντισσα, ἐν τῇ μεταξύ, ἀργοπατοῦσαι, και συνομιλοῦσαι, μόλις ἔφθασαν πλησίον τῆς πρώτης δασκάλας, και τὴν ἐκαλημέρισαν. Πλὴν ἡ μία ἄκρα τῆς λευκῆς ἐμπροσθέλλας ἔπесεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ κρανίου, και μόνον κατὰ τὰ δύο τρίτα τὸ ἐσκέπασε. Τὸ πρόσωπον, τὸ στόμα, και τὸ χάσμα τῆς φαγωμένης ρινὸς τοῦ κρανίου, ἔμειναν ὁρατά, πρὸς τὸ μέρος ὁπόθεν ἤρχοντο αἱ δύο γυναῖκες.

Ἡ γραῖα ἀφῆκε κραυγὴν θάμβους και φόβου.

— Μπα!... τ' εἶν' αὐτὸ πουλάκι μ';

Ἐδείκνυε τὰ ἀραιὰ διαλείποντα ὀδόντια, και τὰ χάσματα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κρανίου.

*
**

Ἡ Εὐανθία ἐκάλεσεν εἰς εὐκαιρίαν ὅλην τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός της.

— Ἐμᾶς, κυρία, ὁ καθηγητὴς μας ὁ Β., μᾶς ἐδίδασκεν ἀνθρωπολογίαν, ὡς και ἀνατομίαν... μᾶς ἐσυνείθισε νὰ μελετᾶμε τοὺς σκελετοὺς τῶν ἀποθαμμένων, και νὰ μὴν ἔχουμε προλήψεις.

Ἡ ἀγαθὴ γραῖα τὴν ἐκύτταξεν ὡς νὰ μὴ ἐννοεῖ.

— Παρήγγειλα νὰ μοῦ φέρουν αὐτὸ τὸ κεφάλι και τὰ κόκκαλα, διὰ νὰ διδάξω τὰς μα-

θητρίας ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς εἴμεθα φτιασμένοι.

Ἡ γραῖα ἀνεσήκωσε τὴν ἄκραν τῆς ποδιᾶς, κ' ἐξήτασε διὰ τοῦ βλέμματος ὅλα τ' ἀντικείμενα.

— Ἀ! θὰ τῆς μάθῃς οὐλα τὰ πάντα, μαθές, εἶπεν ἀφελῶς, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἦτο πολὺ σαφές ἂν εἶχε πεισθῇ ἢ ἂν εἰρωνεύετο· καὶ γιὰ ταῦτο ἔφερες, πουλάκι μ', οὐλα τὰ σκέλεθρα αὐτὰ ἀπ' τὰ Μνημούρια... καὶ τῆς καναβένιες κλωστές, καὶ τῆς τρίχες τῆς ἀλογίσιες, καὶ τῆς παπαροῦνες, καὶ τὰ μαϊολούλουδα.

— Καίρὸς εἶνε νὰ λάβουν τὰ κορίτσια μίαν ιδέαν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπεν ἡ δασκάλα· κοντεύουν ἢ ἐξετάσεις, καὶ πῶς θὰ κάμουμε κ' ἡμεῖς φιγούρα;

* *

Ὅταν εἶχαν φθάσει τὴν πρώτην στιγμὴν ἡ Εὐανθία καὶ ἡ μικρὰ συνοδευτριά της εἰς τὸ σχολεῖον, ἔξω εἰς τὸ προαύλιον ἦσαν πέντε ἢ ἕξ μαθητρίαι, μὲ τὰ τετράδιά των καὶ μὲ τὰ ἐργόχειρα, περιμένονσαι. Αὗται εἶχαν εἰσέλθῃ ἤδη, κ' ἐπῆγαν εἰς τὰ θρανία των. Ἄλλαι δέκα ἕως δεκαπέντε ἔφθασαν εὐθὺς κατόπιν. Τὸ Σχολεῖον ἐγέμιζεν ἤδη ἀπὸ κορίτσια.

Δύο ἢ τρεῖς κορασίδες, εἴτα ἑπτὰ ἢ ὀκτώ, ὕστερον ὅλαι ὅσαι ἤρχοντο, ἀφῆκαν τῆς σάκκης ἐπὶ τῶν θρανίων των, καὶ κατευθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἴσταντο αἱ τρεῖς γυναῖκες. Ἡ μία εἶπε τῆς Οὐρανίας.

— Ἀρῇ, τί εἶνε;

— Μάγια, εἶπε μὲ μορφασμὸν τὸ Οὐρανιώ. Ἦδη τῆς εἶχε περάσῃ ὁ φόβος, καὶ τῆς ἐπανάρχετο ἡ συνήθης εὐθυμία της.

— Μάγια; ἠρώτησεν ἡ Σινιωρίτση τοῦ Μυτιληνιοῦ.

— Μάγια; ἐπανελάβεν ἡ Ματούλα τοῦ Καλοειδῆ.

Μάγια· ἐβεβαίωσε τὸ Ὅρσάκι τοῦ Ζαχαριάδη.

Μάγια· ἐπεκίρωσεν ἡ Φλωροῦ τοῦ Λαμαίου.

Τὰ κορίτσια εἶχαν περικυκλώσει τὴν μικρὰν τράπεζαν, κ' ἐκύτταζαν μὲ μεγάλα μάτια καὶ μὲ ἀνοικτὰ στόματα τ' ἀξιοπερίεργα ἀντικείμενα.

Τι θέλετ' ἐδῶ; ἔκραξε μὲ ἀνστηρότητα ἡ Εὐανθία. Γλήγορα στὰ θρανία σας... στὰς θέσεις σας!

Ἐδραξε τὴν βέργαν, κ' ἐφοβέρισε τὰς μαθητρίας.

Ἡ γραῖα Μονεβασιά, ἡ μητέρα τῆς δευτέρας δασκάλας, συνέπλεξε τὰς χεῖρας, κ' ἔκραξε.

— Τώρα, τί νὰ κάμουμε; τ' ἦταν αὐτό;... Μὴ λές, πουλάκι μ', πῶς τὰ εἶχες παραγγελλιά, γιὰ νὰ μάθῃς τὰ κορίτσια κατὰ πῶς εἴμαστε φτιασμένοι, οὐλα τὰ πάντα. Μάγια σὰς ρίξαν· ἀκοῦς τὰ κορίτσια τί λένε;

— Ξέρουν τὰ κορίτσια τί τοὺς γίνεται; εἶπεν ἡ Εὐανθία.

— Τώρα χρειάζεται ἀγιασμὸς νὰ ψαλῇ ἐδῶ... ξορκισμοὶ νὰ διαβαστοῦνε... Μὴν ἀρχινᾶτε, πουλάκι μ', τὸ μάθημα, πρὶν ξορκισθῇ ὁ ἔχτρος ἀποδῶ μέσα.

Ἐκάλεσε τὴν μικρὴν Ματιώλαν, κόρην τοῦ Παπαγληγόρη.

Πᾶς, πουλάκι μ', νὰ πῇς τ' παπᾶ σ', νὰ πάρῃ τὸ πετραχήλι του νᾶρθῃ ἐδῶ... Νὰ πάρῃ, πές, καὶ τὸ εὐχολόγιο μαζί του... ξορκισμοὺς πρέπει νὰ διαβάσῃ.

Ἡ μικρὴ δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν διαταγὴν ἡ δασκάλισσα. Πάραυτα ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν. Ἡ Εὐανθία, ὡς ναρκωμένη, δὲν εἶπε τίποτε. Μόνον ὅταν ἡ παιδίσκη ἐξηλθεν, ἐστράφη πρὸς τὴν γερόντισσαν καὶ τῆς εἶπε.

— Τι θέλεις, Ταυρομάνια γιὰ νὰ μᾶς ἀκούουν κ' ἄλλοι;

— Αὐτό, πουλάκι μ', δὲν εἶνε πράγμα ποῦ νὰ κρυφθῇ, μαθές, εἶπεν ἡ γραῖα ὁ παπᾶς ποῦ θᾶρθῃ δὲν θὰ τὸ κοινολογήσῃ;... ἔχεις ψαλίδι γιὰ νὰ κόψῃς τῆς γλῶσσης ὅλων τῶν κοριτσιῶν;

Ἡ Εὐανθία ἔσεισε τοὺς ὤμους.

— Κὴ νὰ τῆς κόψῃς, πουλάκι μ', ἄλλες θὰ φυτρώσουν· μὰ θὰ κόψῃς δύο, τρεῖς, τέσσερες θὰ βγαίνουν... Δὲν ἔχουν παιδεμμὸ τῶν γυναικῶν ἡ γλῶσσες.

* *

Ἡ Εὐανθία, ἐν ἀνία περιήρχετο περὶ τὰς δύο τραπέζας καὶ τὰ πρῶτα θρανία. Ἡ γραῖα Μονεβασιά ἐπλησίασε πρὸς τὰ μάγια, καὶ ἤρχισε νὰ θεωρῇ μετὰ προσοχῆς τὸ νεκρικὸν κρανίον.

— Νά, ἐδῶ εἶνε τὰ γράμματα, ποῦ γράφουν

τὴ μοῖρά μας, εἶπε δεικνύουσα τὰ ἱερογλυφικά ἐκεῖνα σημεῖα τῆς συναρμογῆς τοῦ μετώπου· ἐδῶ εἶνε γραμμένο ὅλο τὸ ριζικό μας. Ἐπαθα τὰπαθα, τὰ πάθω μέλλω;

— Τὶ θὰ πῇ αὐτό, μητέρα; ἠρώτησεν ἡ Εὐθαλία.

— Αὐτὸ θὰ πῇ, κορίτσι μ', ξέρουμε τὰ ὅσα πάθαμε, μὰ δὲν ξέρουμε τί μᾶς μέλλει ἀκόμα. Ἦταν μιὰ ζηλιάρα, καὶ σὰν εἶδε ποῦ ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε ἓνα γυναικεῖο καύκαλο κλειδωμένο μὲς τὸ ἀρμάρι του, ἀπ' τὴ μανία τῆς τὸ ἔρριξε στὸ φούρνο καὶ τῶκαψε· κι' ὁ ἄνδρας τῆς τὸ εἶχε φυλάξει ἀπὸ περιέργεια, ἐπειδὴ ἦταν μάντις, κ' ἐγνώριζε νὰ διαβάξῃ τὰ μυστικὰ γράμματα τοῦ ριζικοῦ, κι' ἀπόρησε : σὰν τὶ ἔμελλε νὰ πάθῃ ἀκόμα αὐτὸ τὸ κούτελο· κ' ἐκεῖνη ἀπ' τὴ ζήλεια τῆς ἐπίστεψε πῶς ἦτον τῆς παληᾶς ἀγαπητικῆς του· καὶ σὰν τὸ εἶδ' ἐκεῖνος ὕστερα ποῦ κήκε, ἐκατάλαβε γιατί ἐπάνω στὸ κούτελο ἦτον γραμμένο· «ἐπαθε τὰπαθα τὰ πάθω μέλλω»;

Ἡ Εὐθαλία ἠχοῦτο ἐν σιωπῇ. Ἡ μήτηρ τῆς ἐπανέλαβε.

— Κι' αὐτὸ ἐδῶ, πουλάκι μ', φαίνεται νὰ εἶνε γυναικεῖο κούτελο· καὶ ὥς αὐτὸ ἐπάνω καίτι τέτοιο θὰ εἶνε γραμμένο.

* *

Τέλος ἔφθασεν ὁ Παπᾶ-Γληγόρης. Ἐφόρεσε τὸ πετραχήλι του, ἤνοιξε τὸ Εὐχολόγιον, καὶ ἤρχισε νὰ διαβάξῃ μὲ ψίθυρον καὶ βόμβον φωνῆς.

«Ἐπιτιμᾷ σοι Κύριος, διάβολε...φύγε, δραπετεύσον, ἀναχώρησον, δαιμόνιον ἀκάθαρτον καὶ ἐναγές, καταχθόνιον, βύθιον, ἀπατηλόν, ἄμορφον, ἢ αὐτὸς εἰ ὁ Βεελζεβούλ, ἢ καταπείων, ἢ δρακοντοειδὴς ἢ θηριοπρόσωπος, ἢ ὥς ἀτμὶς, ἢ ὥς καπνός, ἢ ὥς ἄρρεν, ἢ ὥς θῆλυ, ἢ ὥς ἐρπετόν, ἢ ὥς πετεινόν, ἢ νυκτόλαον, ἢ κωφόν, ἢ ἄλαλον...ἢ λάγνον, ἢ δυσῶδες, ἢ φαρμακόφιλον, ἢ ἐρωτομανές, ἢ ἀστρομαγικόν, ἢ

φιλόνεικον, ἢ ἀκατάστατον· ἢ ὀρθινόν, ἢ μεσημβρινόν, ἢ μεσονύκτιον, ἢ ἁωρίας τινός, ἢ αὐγῆς... ἢ κρημνῶν, ἢ ἐκ λάκου, ἢ καλαμῶνος, ἢ λίμνης ἢ ἐκ στέγης λουτροῦ, ἢ ἐκ μνήματος εἰδωλικοῦ, ἢ ὅθεν ἴσμεν, καὶ οὐκ ἴσμεν;...φιμώθητι, φοβήθητι, φύγε, μὴ ὑποστρέψῃς, μηδὲ ὑποκυβῆς, ἀλλ' ἀπελθε εἰς γῆν ἄνδρον, ἔρημον, ἀγεώργητον, ἦν ἄνθρωπος οὐκ οἰκεῖ, Θεὸς μόνος ἐπισκοπεῖ, ὁ σειραῖς ζόφον ταρταρώσας σὲ πάντων τῶν κακῶν τὸν ἐφευρετὴν διάβολον· ὅτι μέγας ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, καὶ μεγάλη ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.»

* *

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Εὐθανία, οὔτε τὰς μαθητρίας ἀπέπεμψεν, οὔτε μάθημα εἶχεν ὄρεξιν νὰ κάμῃ· ἀλλ' αὐτοσχεδίασε προχείρως ἀνακρίσεις, καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάξῃ τὰ κοράσια ἂν ἐγνώριζον τίποτε ὡς πρὸς τὰ μαγικά ἀντικείμενα τὰ εὐρεθέντα εἰς τὸ Σχολεῖον. Πρὸ πάντων ἦτο ἄπορον : πῶς καὶ πόθεν εἰσῆλθε τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶχε ρίψει αὐτὰ τὰ περιέργα πράγματα ἐντὸς τοῦ Σχολείου. Ἡ πόρτα ἦτον κλειδωμένη, τὰ παράθυρα ἦσαν ἐφωδιασμένα μὲ δικτυωτά... Ἀπὸ τὴν στέγην τάχα, καθὼς ἔλεγον οἱ ἐξορκισμοί, κατῆλθεν ὁ ἐχθρός, ἢ κάτωθεν ἀπὸ τὸ ἰσόγειον δάπεδον τοῦ κτιρίου ἀνῆλθε τὸ καταχθόνιον δαιμόνιον;

Τέλος, ἡ νεαρὰ δασκάλισσα, μετὰ πολλὰς προσπαθείας, ἀνεκάλυψεν ἓν ἕχνος, πραγματικὸν ἢ ἀπατηλόν. Καὶ τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐσχόλασαν τὰ κορίτσια, ἐγνώσθη ὅτι αἱ δύο μαθήτραι, αἵτινες εἶχον κρατήσῃ τὰ κλειδιά, διὰ νὰ σκοπίσουν τὴν προλαβοῦσαν ἐσπέραν, εἶχαν ἔλθῃ εἰς συγκοινωνίαν μὲ μίαν πρόφην μαθήτριά, τὴν Ἀρετὴν Καλκατζάκη, καὶ μ' ἓνα κορίτσι τοῦ δρόμου, τὴν Μαχὼ τῆς Τρούναινας. Αὐταὶ αἱ δύο εἶχαν κάμῃ τάχα τὰ μάγια;